

СТИВЪН КИНГ ЛЕТЕН ГРЪМ

Превод от английски: Диляна Георгиева, 2016

chitanka.info

Има ли по-уместен завършек на този сборник от разказ за свършека на света? Написал съм доста дълъг роман на тази тема („Сблъсък“), но тук фокусът е толкова стеснен, че е колкото точица. Няма нещо особено, свързано с тази история, освен че докато я съчинявах, си мислех за моя любим „Харли Софтейл“ модел 1986, който вече е прибран в гаража, вероятно завинаги — рефлексите ми са толкова забавени, че ще съм опасен и за себе си, и за другите участници в движението, докато летя по шосето със сто километра в час. Колко обичах този мотоциклет! След като завърших „Безсъние“, го яхнах и потеглих от Мейн за Калифорния; спомням си как една вечер в Канзас слънцето се спускаше към хоризонта на запад, а на изток изплуваше луната, грамадна и оранжева. Отбих на банкета и се загледах в небето, мислейки си, че това е най-красивият залез, който съм виждал. Вероятно наистина е бил.

И още нещо — „Летен гръм“ написах на място, напомнящо онова, на което заварваме Робинсън, съседа му и едно бездомно куче на име Гандалф.

Докато Гандалф беше добре, и Робинсън се чувстваше така. Добре не в смисъл, че всичко е наред, а че живее ден за ден. Продължаваше да се буди нощем (често по лицето му се стичаха сълзи заради ярките сънища, в които Даяна и Елън още бяха живи), но обикновено отново заспиваше, щом вземеше Гандалф при себе си. На кучето му беше все едно дали ще спи на одеялото в ъгъла или на леглото, не се зъбеше и когато Робинсън го притискаше прекалено

силно до себе си. Беше на топло, сухо и безопасно място. Бяха го спасили. Само това имаше значение.

Робинсън се почувства по-добре, след като имаше за кого да се грижи. Един ден измина с пикапа — „Шевролет Силверадо“ — осемте километра до смесения магазин край шосе 19 (Гандалф седеше до него, беше вирнал уши, очите му блестяха), за да вземе храна за кучета. Магазинът беше изоставен и, разбира се, ограбен, но никой не беше посегнал към пакетите „Юкануба“. Робинсън предположи, че след случилото се на шести юни на хората не им е до домашните им любимци.

Иначе двамата живееха в къщата край езерото. В килера имаше достатъчно провизии, на долния етаж бяха складирани кашони с консерви. Навремето той често се майтапеше с Даяна, задето се запасява така, сякаш очаква края на света, но шегата се оказа за негова сметка. Всъщност за сметка и на двамата, понеже Даяна не би предположила, че когато апокалипсисът наистина настъпи, тя ще е в Бостън с дъщеря им, за да проучат специалностите, изучавани в колежа „Емерсън“. След като беше останал сам, храната не само щеше да му стигне, ами и да остане след смъртта му. Знаеше, че няма да живее дълго. Тимлин беше казал, че са обречени.

Не беше предполагал, че обречеността ще е толкова прекрасна. Времето беше топло, небето — безоблачно. Преди в езерото Покумтук бръмчаха моторни лодки и джет ски (кореняците се оплакваха, че те унищожават рибата), но през това лято тишината се нарушаваше само от гмурците... само дето сега нощем се чуваха крясъците на много помалко птици. Отначало Робинсън го отдаваше на въображението си, покосено от мъката като цялата му мисловна дейност, обаче Тимлин го увери, че не греша.

— Не си ли забелязал, че почти всички горски птици са изчезнали? Няма ги утринните концерти на синигерите, няма го и обедното разпяване на гарваните. До септември ще изчезнат и гмурците с безумните си крясъци, и безумците, виновни за случилото се. Рибите ще поживеят още малко, но накрая и те ще загинат. Също като сърните, зайците и катериците.

Съдбата на тези представители на животинския свят беше ясна. Робинсън видя десетина умрели сърни край езерото и още повече край шосе 19, докато пътуваше с пикапа към смесения магазин „Карсън

Корнърс“, чиято фирмена табела с надпис „ПРЕДЛАГАМЕ СИРЕНЕ И КЛЕНОВ СИРОП ОТ ВЪРМОНТ!“ беше паднала и лежеше преобърната до празните бензинови колонки. Обаче най-масово беше изтреблението на горските животни. Когато източният вятър задухаше към езерото вместо към сушата, вонята беше нетърпима. Горещините през деня само влошаваха положението и веднъж Робинсън, ужасен от смрадта, възкликна:

— Къде е прословутата ядрена зима?

— Не бой се, няма да ни се размине — промърмори Тимлин; седеше на люлеещия се стол и гледаше светлите петна, образувани от лъчите на слънцето, проникващи през клоните на дърветата. — Земята още поглъща взрива. Освен това в последните съобщения се казва, че южното полукуълбо и по-голямата част от Азия са покрити с гъста облачна пелена, която може никога да не се разкъса. Питър, радвай се на слънцето, докато го има.

Сякаш можеше да се радва на каквото и да било. С Даяна планираха пътуване до Англия веднага щом Елън постъпеше в колежа. Щеше да е първата им дълга отпускат след медения месец.

„Елън — помисли си той. — Тъкмо се беше съзвела от раздялата с първото си сериозно гадже и беше започнала отново да се усмихва.“

През всеки от тези слънчеви следапокалиптични дни на късното лято Робинсън закачваше каишка за нашийника на Гандалф (нямаше представа как се е казвало кучето преди; на нашийника му беше прикрепена само малка табелка от ветеринарните власти в Масачузетс, свидетелстваща, че животното е ваксинирано) и те изминаваха петте километра до квартала на богатите, чийто единствен обитател сега беше Хауард Тимлин.

Веднъж Даяна каза, че тази отсечка прилича на снимка от рая. Вървящите по пътя виждаха стръмните скали, надвиснали над езерото, в далечината, на седемдесет километра разстояние, се очертаваше силуетът на Ню Йорк. На едно място, където шосето завиваше рязко, имаше табела с надпис „КАРАЙТЕ ВНИМАТЕЛНО!“ Разбира се, децата на летовниците го наричаха „Завоя на мъртвеца“.

На километър и половина оттам се намираще Удланд Ейкърс — частен курорт, в който преди свършека на света летуваха само

богаташи. Притегателната точка беше облицованият с недялани камъни хотел с ресторант — гледката от терасата беше невероятна, готвачът — достоен за петзвездно заведение, „бирената изба“ — заредена с хиляда различни марки. („Повечето не стават за пиене — беше заявил Тимлин. — От мен да го знаеш“) В гористите долчинки наоколо бяха разпръснати двайсетина живописни къщички, някои от които бяха корпоративно притежание, преди случилото се на шести юни да ликвидира корпорациите. В деня на апокалипсиса повечето вили още не бяха заети, а през последвалите дни на безумие малцината обитатели на селището избягаха в Канада, където според слуховете нямаше радиация. Тогава все още имаше бензин и бягството беше възможно.

Джордж и Елън Бенсън, собствениците на Удланд Ейкърс, останаха. Както и Тимлин, който беше разведен, нямаше деца, за чиято гибел да тъгува, и който знаеше, че слуховете за Канада не отговарят на истината. В началото на юли семейство Бенсън изгълтаха куп сънотворни и си легнаха в спалнята под звуците на музика от Бетховен, звучаща от грамофона на батерии. Сега там живееше само Тимлин.

— Всичко, което виждаш, ми принадлежи — каза той на Робинсън и разпери ръце като крал, гордеещ се с владенията си. — Някой ден, синко, то ще е твое.

По време на тези ежедневни разходки до Ейкърс мъката на Робинсън и усещането за дезориентация понамаляваха; слънчевата светлина го омайваше. Гандалф душеше из храстите и се опитваше да преписка всеки. Лаеше смело, щом чуеше шум в гората, но винаги се приближаваше до новия си господар и защитник. Робинсън го водеше на каишка само заради умрелите катерици и дребните гризачи. Гандалф не ги препискаваше, но искаше се овъргаля в останките им.

До курортното селище се стигаше по тесен път, отклоняващ се от второкласното шосе до езерото, където Робинсън водеше самотния си живот. Навремето пътят беше преграден, та в курорта да не влизат зяпачи и работници от простолюдието като Робинсън, но сега голямата врата винаги беше отворена. Тесният път криволичеше около километър през гората, където косата, прашна светлина изглеждаше стара почти колкото величествените смърчове и борове, през чиито клони се процеждаше; после минаваше край четири тенискорта, край

игрище за голф и завиваше зад конюшната, където състезателните коне лежах мъртви в отделенията си. Къщичката на Тимлин беше зад хотела и представляваше скромно за тукашните стандарти жилище с четири спални, четири бани, джакузи и сауна.

— Защо са ти четири спални, след като живееш сам? — попита веднъж Робинсън.

— Не знам и никога не съм знаел — отвърна Тимлин, — но всички вили са с четири спални. С изключение на „Напръстника“, „Бял равнец“ и „Лавандула“. Те са с по пет. В „Лавандула“ има и писта за боулинг. Накратко — всички съвременни удобства. Но когато идвах тук като дете заедно с нашите, ходехме по нужда във външна тоалетна. Честна дума.

Обикновено Робинсън и Гандалф заварваха Тимлин на един от люлеещите се столове на широката веранда на къщичката си (наречена „Вероника“) — понякога четеше книга, друг път слушаше айпода си. Робинсън откачваше каишката от нашийника и Гандалф — куче от „превъзходна улична“ порода с изключение на ушите на кокер шпаньол — източваше нагоре по стъпалата, за да му обърнат внимание. Тимлин го погалваше, после леко подръпваше на няколко места сиво-бялата му козина и щом не се отскубнеше нито косъм, той винаги казваше:

— Невероятно!

През този хубав ден в средата на август Гандалф само се приближи до човека на люлеещия се стол, подуши голите му глезени, после се втурна надолу по стъпалата и се шмугна в гората. Тимлин вдигна ръка за поздрав като индианец от старомоден филм. Робинсън стори същото.

— Искаш ли една бира? — попита Тимлин. — Леденостудена. Тъкмо извадих бутилките от езерото.

— Каква е днешната пиячка — от онази, дето прилича на пикня, или „Маунтин Дю“?

— Нито едното, нито другото. В склада на хотела намерих каса „Будвайзер“. Царицата на бирите, както я наричат. Аз я освободих от плен.

— В такъв случай с удоволствие ще ти правя компания.

Тимлин се изправи, изпъшка, и олюлявайки се, влезе в къщичката си. Беше споделил, че преди две години артритът предприел изненадващо нападение на тазобедрените му стави, обаче не се задоволил само с това, ами предявил претенции и към глезените. Робинсън така и не го попита за възрастта му, но предполагаше, че сигурно е на около седемдесет и пет. Явно беше водил здравословен живот и доскоро е бил в добра форма, но вече започваше да я губи. Физически самият Робинсън се чувстваше по-добре от всякога, в което имаше известна ирония предвид малкото, за което си струваше да живее. Без съмнение не беше необходим на Тимлин, макар че онзи беше много любезен с него. Всъщност в разгара на необикновено красивото лято май само Гандалф се нуждаеше от грижите му. Засега това му беше достатъчно.

„Едно момче и неговото куче“ — мислеше си.

Кучето се появи в средата на юни; дойде от гората, мършаво и мръсно, с бодили, заплетени в козината му, и с дълбока драскотина на муцуната. Робинсън лежеше в стаята за гости (непоносимо му беше да използва леглото, което някога споделяше с Даяна), скръбта и отчаянието не му позволяваха да заспи; мислеше си, че приближава моментът, в който ще се предаде и ще сложи край на живота си. Само преди няколко седмици щеше да каже, че постъпката му ще е признак за малодушие, но оттогава осъзна няколко безспорни факта. Скръбта нямаше да си отиде. Мъката нямаше да изчезне. Пък и той нямаше да живее много дълго. Вонята от разлагащите се животни в гората беше напомняне за очакващата го съдба.

Чу шумолене и в първия момент си помисли, че до къщата се е приближил човек. Или случайно оцеляла мечка, надушила храната му. Тогаво генераторът още работеше и сензорните лампи, които осветяваха алеята за коли, се бяха включили; Робинсън погледна през прозореца и видя малко сиво куче, което ту драскаше по вратата, ту се свиваше на кравай на верандата. Щом му отвори, животинчето отстъпи назад, присви уши и подви опашка.

— Я влез — подкани го и кучето веднага се подчини.

Жадно излочи водата, която Робинсън му наля, после излапа на пет-шест големи хапки телешката яхния от консерва, изсипана в купичка. Робинсън го изчака да се нахрани и го погали, надявайки се да не бъде ухапан. Кучето не оголи зъби, а облиза ръката му.

— Ще те нарека Гандалф. Сивият Гандалф — каза Робинсън и зариди. Искаше му се да си мисли, че вече е на ръба на лудостта, но не беше така. Плачеше от облекчение, че вече не е сам в къщата.

— Какво стана с твоя мотоциклет? — попита Тимлин.

Вече бяха на втората си бира. Щом Робинсън изпиеше своята, заедно с Гандалф щяха да изминат петте километра обратно до къщата. Не му се искаше да се заседява, с падането на мрака комарите ставаха още повече.

„Ако Тимлин е прав — помисли си, — то не кротките^[1], а кръвопийците ще наследят земята. Ако открият някаква кръв, която да смучат.“

— Акумулаторът си е отишъл — обясни, после добави: — Жена ми ме накара да обещава, че ще продам мотора, когато стана на петдесет. Казваше, че след петдесет рефлексите се забавят и ще е опасно да се придвижвам на две колела.

— А ти кога ще навършиш петдесет?

— Догодина — отвърна Робинсън. И се изсмя на абсурда.

— Тази сутрин ми падна зъб. На моята възраст е нормално, но...

— Има ли кръв, като ходиш по нужда?

Тимлин му беше казал, че това е един от първите признаци за напреднала лъчева болест, а той знаеше много повече по въпроса. Робинсън знаеше само че съпругата и дъщеря му бяха в Бостън на пети юни, когато напрегнатите мирни преговори в Женева се провалиха с гръм и трясък; бяха там и следващия ден, когато светът се самоуби. Сега източното крайбрежие от Хартфорд до Маями представляваше пустош, покрита с радиоактивна шлака.

— Ще се възползвам от Петата поправка^[2] — поусмихна се Тимлин. — Ето го и кучето ти. Разгледай му лапите — накуцва. Май проблемът е в задния ляв крак.

Не откриха трън в лапите на Гандалф, а когато Тимлин леко подръпна козината му, в ръката му останаха няколко кичура. Кучето сякаш не усети нищо. Двамата мъже се спогледаха.

— Може да е краста — промърмори Робинсън. — Или да е от стрес. Козината на кучетата пада, когато са стресирани, нали знаеш?

— Вероятно. — Погледът на Тимлин се зарея на запад. — Залезът ще е много красив. Естествено, сега залезите винаги са красиви. Както след избухването на Кракатау^[3] през 1883 г. Само че сега взривът беше десет хиляди пъти по-силен от чудовищната експлозия, заличила онзи остров. — Той се наведе и погали Гандалф по главата.

— Индия и Пакистан — подхвърли Робинсън.

Тимлин се изправи:

— О, да. После обаче всички останали решиха да покажат мускули нали? Дори и чеченците не останаха по-назад. Сякаш светът нарочно забрави колко много държави — и групировки, шибани групировки! — разполагат с ядрени бойни глави.

— И на какво са способни — допълни Робинсън.

Тимлин кимна:

— Да. Бяхме твърде загрижени за тавана на държавния дълг, а нашите приятели отвъд океана се бяха съсредоточили върху забраната на детските конкурси за красота и стабилизирането на еврото.

— Сигурен ли си, че Канада е засегната от радиацията, колкото и другите щати? Изключвам Аляска и Хавай.

— Предполагам, че е въпрос на степенуване на заразата. Върмонт не е засегнат колкото северния район на щат Ню Йорк, а Канада не е засегната колкото Върмонт. Но скоро ще бъде. Освен това повечето хора, които са се отправили натам, вече са болни. Болни за умирање^[4], ако перифразирам Киркегор. Искаш ли още една бира?

— Благодаря, но ще тръгна. — Робинсън стана. — Хайде, Гандалф, да изгорим малко калории.

— Ще се видим ли утре?

— Вероятно привечер. Сутринта имам малко работа.

— Мога ли да попитам каква?

— Ще пътувам до Бенингтън, докато още имам достатъчно бензин в резервоара, за да стигна дотам и да се върна.

Тимлин повдигна вежди.

— Ще потърся акумулатор за мотоциклета — поясни Робинсън.

Гандалф криво-ляво доуца до Завоя на мъртвеца, но щом стигнаха дотам, седна на пътя, сякаш да се наслади на залязващото слънце, отразено в езерото — яростно оранжев диск, набразден от тъмночервени ивици, напомнящи артерии. После заскимтя и заоблизва

едната си задна лапа. Робинсън поседя до него, но щом първите комари-разузнавачи повикаха подкрепление, той го взе на ръце и отново тръгна към къщи. Докато стигне дотам, ръцете му трепереха, изпитваше силни болки в раменете. Ако животното тежеше с пет килограма повече или дори само с два, надали щеше да го донесе чак дотук. Главата също го болеше — от жегата или от втората бира, а може би и от двете.

Алеята за коли, от двете страни на която се издигаха дървета, се беше превърнала в океан от сенки, къщата тънеше в мрак. Генераторът отдавна беше предал богу дух. Слънцето беше залязло и на западния небосклон се виждаше само лилаво петно, напомнящо кръвоизлив. С последни сили Робинсън се изкачи по стъпалата и остави кучето на верандата, за да отвори вратата.

— Влизай, момче — подкани го. Животното с мъка се надигна, после пак се просна на дъските.

Робинсън се наведе да го вдигне, но Гандалф отново се опита да стане. Този път пропълзя през прага и падна по хълбок в коридора, дишайки тежко. На стената над него бяха закачени двайсетина снимки на любими на Робинсън хора, които сега по всяка вероятност не бяха между живите. Вече дори не можеше да набере номерата на Даяна или на Елън, за да чуе поне гласовете им, записани на секретаря. Неговият мобилен телефон сдаде багажа малко след генератора, но преди това клетките за мобилни комуникации бяха престанали да работят.

Взе от килера бутилка вода „Поланд Спринг“, напълни купичката на Гандалф, после сложи в друга чинийка шепа суха кучешка храна. Гандалф пийна малко вода, но не хапна нищо. Робинсън клекна да го почеше по коремчето и ръката му се напълни с косми — козината на животното падаше с шепи.

„Разболя се толкова внезапно — помисли си. — Сутринта му нямаше нищо.“

Взе фенерче и отиде до бараката зад къщата. От езерото долетя крясък на гмурец, един-единствен гмурец. Мотоциклетът беше покрит с брезент. Робинсън вдигна покривалото и насочи фенерчето към лъскавия корпус на мотоциклета — „Фет Боб“, модел 2014; беше купен преди няколко години, но беше почти нов; времето, когато Робинсън

навърташе с него по седем-осем хиляди километра през периода от май до октомври, безвъзвратно беше отминало. За него този „Боб“ беше мотоциклетът-мечта, макар че през последните две години го караше само в мечтите си. Имаше въздушно охлаждане. Два разпределителни вала. Шест скорости. Обем на двигателя — почти 1700 кубика. А как ревеше по пътя! Само „Харли“ може да издава подобен звук, напомнящ летен гръм. Когато спреш с него до някой шевролет на светофара, човекът в клетка^[5] зад волана на бърза ръка заключва вратите.

Робинсън плъзна длан по кормилото, после яхна мотоциклета и сложи крака на стъпенките. Напоследък Даяна все му опяваше да го продаде, а когато той го яхваше въпреки възраженията ѝ, всеки път му напомняше, че неслучайно във Върмонт каските са задължителни... за разлика от Ню Хемпшир и Мейн, където местните идиоти не са въвели този закон. Сега можеше да го кара и без каска, ако пожелае. Нямахме я Даяна, за да му натяква, нямаше ги пътните полицаи, за да го спрат. Можеше да кара и чисто гол, ако му скимнеше.

— Само трябва да внимавам с ауспуха, като слизам — каза и се разсмя. Върна се в къщата, без да сложи покривалото на мотоциклета. Гандалф беше на леглото от одеяла, измайсторено от Робинсън; отпуснал беше муцуна на предните си лапи, храната в купичката беше недокосната.

— Хапни си — каза му Робинсън и го помилва по главата. — Ще ти поразмине.

На сутринта на одеялата под Гандалф имаше кръв и той не можа да стане, макар че се опита. След втория му опит Робинсън го изнесе навън; кучето първо легна на тревата, после се поизправи колкото да клекне и да се изходи, по-точно — да изхвърли фонтан от кървави изпражнения. Изпълзя по-далеч от гадостта, сякаш се срамуваше, пак легна и отчаяно погледна единствения си приятел на този свят.

Робинсън отново го взе на ръце; този път Гандалф изскимтя от болка и се озъби, но не го ухапа. Робинсън го занесе в къщата и го сложи на леглото от одеяла. Погледна си ръцете — по дланите му бяха полепнали кичури козина. Потърка ги една в друга и снопчетата полетяха надолу като пух от глухарчета.

— Ще се справиш — каза на Гандалф. — Имаш стомашно разстройство, нищо повече. Сигурно без да видя, си докопал някоя умряла катерица. Лежи си и си почивай. Бас държа, че като се върна, ще си много по-добре.

Половината резервоар на пикапа беше пълен — бензинът беше предостатъчен за стоте километра отиване и връщане до Бенингтън. Робинсън реши първо да се отбие в Удланд Ейкърс и да провери дали Тимлин не иска да му донесе нещо.

Последният съсед, който му беше останал, седеше на люлеещия се стол на верандата на „Вероника“. Беше блед, под очите му имаше морави торбички. Кимна, като научи какво е състоянието на Гандалф, и каза:

— Почти не мигнах тази нощ от тичане до тоалетната. Сигурно с твоя приятел сме пипнали един и същ вирус. — Усмихна се, за да покаже, че това е шега... макар и не особено забавна. Каза, че не иска нищо от Бенингтън, и помоли Робинсън отново да се отбие на връщане. — Искам да ти дам нещо, което може би ще ти е от полза — добави.

Пътуването до Бенингтън продължи по-дълго от очакваното заради множеството коли, изоставени на магистралата. Наближаваше обяд, когато Робинсън вкара пикапа в паркинга пред „Царството на «Харли Дейвидсън»“. Витрините бяха изпочупени, изложените модели ги нямаше, но зад сградата беше пълно с мотоциклети. Не ги бяха откраднали, защото бяха защитени със стоманени кабели в пластмасови обвивки и със заключващи скоби.

Робинсън не търсеше мотоциклет, трябваше му само акумулатор. Моделът, който си избра, беше с две години по-нов от неговия „Фет Боб“, но акумулаторът изглеждаше същият. Той донесе от пикапа кутията с инструменти, провери акумулатора с тестера „Импакт“ (подарен му преди две години от дъщеря му по случай рождения му ден) и с радост видя как се включи зелената лампичка. Свали акумулатора, отиде в шоурума и взе няколко пътни карти. Разгледа ги и

с помощта на най-подробната на връщане мина по второкласните шосета; въпреки заобикалянето в три часа се върна при езерото.

По пътя видя много мъртви животни, сред които беше много голям лос, проснат до бетонните стъпала на каравана, в която са живеели хора. На неокосената морава беше забита табела, на която някой беше написал само три думи: „РАЯТ Е БЛИЗО.“

Не завари приятеля си на обичайното му място на верандата на „Вероника“, но когато почука на вратата, Тимлин му извика да влезе. Седеше във всекидневната, обзаведена в стил рустик, лицето му беше още по-бледо. Държеше голяма ленена салфетка, по която се виждаха капки кръв. На масичката пред него имаше илюстриран албум, озаглавен „Красотите на Върмонт“, спринцовка, пълна с жълтеникава течност, и револвер.

— Радвам се, че дойде — промълви. — Не исках да си отида, без да се сбогуваме.

Робинсън машинално понечи да каже „Да не прибързваме“, осъзна колко абсурдна е тази фраза и не продума.

— Паднаха ми шест зъба — продължи Тимлин, — но това не е най-важното. През последните дванайсетина часа май изходих повечето си вътрешности. Най-страшна обаче е липсата на болка. Хемороидите, дето ме мъчеха на петдесет, бяха много по-болезнени. Чел съм достатъчно по въпроса и знам, че болката ще ме връхлети, обаче не възнамерявам да чакам, докато я усетя в пълната ѝ сила. Намери ли акумулатор?

— Да. — Робинсън седна на стола. — Боже, Хауард, адски съжалявам.

— Благодаря за съчувствието. А ти как си?

— Физически ли? Добре — излъга Робинсън. Над лактите му се бяха появили няколко червени петна, които не бяха от слънчево изгаряне, а и на гърдите имаше още едно, точно над дясното зърно. На тези места много го сърбеше. Освен това... не беше повърнал закуската си, но стомахът му се бунтуваше.

Тимлин се приведе и почука с пръст по спринцовката:

— Демерол. Щях да си го инжектирам, но се загледах в снимките от Върмонт и... и се отказах. Реших да използвам револвера. Ти вземи

спринцовката.

— Още не съм подготвен за... — промърмори Робинсън.

— Не е за теб, а за кучето — прекъсна го Тимлин. — Не бива да страда. В крайна сметка не кучетата, а хората направиха онези бомби.

— Може да е изял някоя катерица и скоро да се оправи — неубедително възрази Робинсън.

— И двамата знаем, че не е така. Умрелите животни са радиоактивни и изяждането дори на едно е равнозначно на поглъщането на капсула с кобалт. Цяло чудо е, че Гандалф живя толкова дълго. Бъди благодарен за времето, през което бяхте заедно. Приеми го като благословия. Да, вярното и добро куче е дар Божии. — Тимлин впери поглед в приятеля си и добави: — Ей, да не вземеш да хленчиш, че и аз ще се разцивря! Стегни се, ако обичаш. В хладилника има още шест бири „Будвайзер“ Не знам защо си направих труда да ги сложа там, но навиците трудно се изкореняват. Ще донесеш ли по една за двама ни? Топлата бира е за предпочитане пред никаква бира, мисля, че Удроу Уилсън го е казал. Ще пием за Гандалф. И за новия ти акумулатор. Междувременно аз ще пусна една вода. Или нещо по-голямо, знае ли се какво ще излезе?

Робинсън отиде в кухнята. Като донесе бирата, Тимлин го нямаше; върна се чак след пет минути — вървеше бавно и се подпираше на мебелите, за да пази равновесие. Беше си свалил панталона, около кръста му беше увита голяма хавлиена кърпа. Седна, изпъшка от болка, но взе кутийката с бира, която Робинсън му подаде. Вдигнаха наздравица за Гандалф и отпиха. Да, бирата беше топла, обаче ставаше за пиене. Все пак „Будвайзер“ беше царицата на бирите. Тимлин взе револвера.

— Самоубийството ми ще е в класически викториански стил — заяви с усмивка, сякаш го очакваше приятно изживяване. — Дулото е допряно до слепоочието. Свободната ръка закрива очите. Сбогом, жесток свят.

— Аз ще постъпя в цирка^[6] — каза Робинсън, без да се замисли.

Тимлин гръмко се засмя, устните му се разтегнаха и оголиха малкото зъби, които му бяха останали.

— Би било хубаво, но надали ще се случи. Споменава ли съм, че в юношеството ми ме блъсна камионетка? От онези, които английските ни братовчеди наричат „млекарки“.

Робинсън поклати глава.

— Случи се през 1957. Бях на петнайсет и вървах по един селски път в Мичиган по посока на магистрала 22 — надявах да стигна на стоп до Травърс Сити, където човек можеше да изгледа два филма с един билет. Мислех си за едно момиче от нашия клас — страхотно гадже с дълги, прекрасни бедра и със стегнати гърди — и така се отплеснах, че не забелязах как съм слязъл на платното. Камионетката ненадейно се появи иззад хълма (шофьорът караше като луд) и ме блъсна. Ако беше натоварена, щях да загина, но беше празна и много по-лека, благодарение на което доживях до седемдесет и пет години и разбрах какво е да си изсереш червата в тоалетна, чието казанче вече не работи.

Надали съществуваше уместен коментар на тази история, затова Робинсън си замълча.

— Видях отблясъка от слънцето по предното стъкло, докато камионетката преваляше хълма, после... празнота. Предполагам, че ще изпитам приблизително същото, когато куршумът пръсне мозъка ми и заличи мислите и преживяванията ми. — Той поучително вдигна пръст. — Само дето този път празнотата ще е завинаги. Проблясък като от слънчев лъч, отразен от предното стъкло на камионетка, после... нищо. Струва ми се страхотно, но и ужасно потискащо.

— Не избързвай — промърмори Робинсън. — Може би ще ти...

Тимлин повдигна вежди и учтиво зачака.

— Мамка му, дрънкам врели-некипели — измънка Робинсън, после изненада дори себе си, като кресна: — Какво направиха? Какво направиха тези шибаняци?

— Много добре знаеш какво направиха, а сега им сърбаме попарата. Разбирам, че обичаш кучето, Питър. Прехвърляш върху него обичта си към другото — психиатрите наричат това хистерична конверсия, — но ние вземаме от живота каквото можем и ако имаме малко мозък в главата, ще сме благодарни. Така че не се колебай. Забий иглата във врата му и я забий здраво. Хвани го за нашияника, ако започне да се дърпа.

Робинсън остави бирата. Вече не му се пиеше.

— Преди да потегля към Бенингтън беше много зле. Може вече да е умрял.

Само че не беше.

Вдигна поглед, когато Робинсън влезе в спалнята и два пъти тупна с опашка по одеялата, подгизнали от кръв. Робинсън седна до него. Погали го по главата и се замисли за опасностите от любовта^[7], които бяха толкова разбираеми, ако се вгледаш в тях. Гандалф сложи глава на коляното му и го погледна. Робинсън извади спринцовката от джоба на ризата си и махна предпазителя на иглата.

— Добро момче — каза и хвана кучето за нашийника, както го беше посъветвал Тимлин. Докато събираше сили да продължи, чу изстрел в далечината. Звукът беше слаб, но край езерото беше толкова тихо, че нямаше съмнение откъде е дошъл. Гандалф наостри уши, а на Робинсън му хрумна мисъл — едновременно успокояваща и нелепа. Ами ако Тимлин грешеше за празнотата? Защо не? Всичко е възможно в свят, в който поглеждаш нагоре и виждаш безкраен небесен свод, обсипан с безброй звезди. Може би...

Може би.

Гандалф още го гледаше, когато той вкара иглата където трябваше. За момент очите на кучето останаха отворени и ясни и в безкрайния миг, преди светлината в тях да помръкне, Робинсън беше готов да го върне към живота, ако можеше.

Дълго седя на пода, надявайки се отново да чуе крясъка на онзи последен гмурец, но птицата я нямаше. След известно време отиде в бараката, взе лопата и изкопа дупка в цветната градина на съпругата си. Не беше необходимо да е дълбока; животните бяха измрели и нямаше опасност някое да изрови Гандалф.

На другата сутрин усети метален вкус в устата си. Вдигна глава и страната му се отлепи от възглавницата. През нощта от носа и венците му беше текла кръв.

Беше поредният прекрасен ден и макар лятото да не беше свършило, листата на някои дървета бяха обагрени в есенни цветове. Робинсън изкара мотора от бараката, извади изтощения акумулатор и го смени с новия, работейки бавно и внимателно сред мъртвешката тишина.

После завъртя стартера. Зеленият датчик за неутрална скорост светна, но няколко пъти примигна. Робинсън изключи двигателя, затегна кабелите и опита отново. Този път лампичката не примигна. Той завъртя стартера и звукът, напомнящ летен гръм, раздра тишината. Беше почти светотатствено, но (колко странно!) много приятно.

Робинсън не се изненада, че си спомни първото си и единствено пътуване за ежегодния събор на мотоциклетисти, провеждащ се през август в Стърджис, Южна Дакота. Беше 1998 — годината, преди той да се запознае с Даяна. Спомни си как бавно се движеше по Джънкшън Авеню със своята хонда „Джи Би 500“ — един от двете хиляди участника в парада — и как ревът на мотоциклетите беше толкова силен, че сякаш бе осезаем. Вечерта накладоха голям огън, от грамадните тонколони „Маршал“, напомнящи стълбовете в Стоунхендж, се лееше безкраен поток от парчета на „Стоунс“, Ей Си/Ди Си и „Металика“. Татуирани полуголи момичета танцуваха около кладата; брадати мъже пиеха бира от шлемове със странни форми; деца с налепен ваденки-татуировки тичаха като мухи без глави и размахваха бенгалски огънове. Беше ужасяващо, невероятно и прекрасно: всички плюсове и минуси на съвременния свят на едно място и на ясен фокус под безкрайния, обсипан с безброй звезди небосвод.

Робинсън даде газ, после я отпусна. Даде газ и отпусна. Даде газ и отпусна. Силната миризма на горещ бензин изпълни алеята за коли. Светът беше умиращ великан, но тишината беше прогонена — поне засега — и това беше хубаво. Чудесно. „Майната ти, тишина — помисли си той. — Майната и на коня, с който дойде. Това е моят кон, моят кон от стомана^[8], харесва ли ти, а?“

Той завъртя съединителя и с крак включи на първа. Понесе се по алеята, зави надясно и превключи на втора, после и на трета. Вече се движеше по черен път, изровен на места, но мотоциклетът с лекота преодоляваше неравностите, подхвърляйки Робинсън нагоре-надолу. От носа му отново шурна кръв, която се стичаше по страните му и продълговатите капки отлитаха назад. Той взе първия завой, после следващия, все повече накланяйки машината встрани, а щом излезе на права отсечка, смени на четвърта. „Фет Боб“ нямаше търпение да зафуци по шосето. Твърде дълго беше събирал прах в бараката. С крайчеца на окото си Робинсън виждаше вдясно езерото Покумтук —

гладко като синьо стъкло, върху което слънцето оставяше златиста диря. Той изкрещя и се закачи с юмрук на небето — на вселената, — после отново хвана кормилото. Наближаваше опасното място и табелата с надпис „КАРАЙТЕ ВНИМАТЕЛНО“, обозначаваща Завоя на мъртвеца.

Насочи се към право към нея и даде газ до дупка. Миг преди времето му да свърши, превключи на пета.

На Кърт Сътър и Ричард Чизмар

---

[1] Има се предвид Евангелие от Матей, 5:5, където се казва: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ — Б.р. ↑

[2] Една от най-известните поправки в конституцията на САЩ е Петата, влязла в сила през 1791 г. Тя забранява издаването на осъдителна присъда, основана единствено на самопризнанията на обвиняемия. — Б.р. ↑

[3] Силата на експлозията, разрушила вулканичния остров Кракатау, намиращ се близо до Индонезия, е била четири пъти по-голяма от тази при взривяването през 1961 на най-мощната водородна бомба — съветската „Цар Бомба“. — Б.р. ↑

[4] Перифраза на заглавието на книгата „Болка за умирање“ от датския философ Сьорен Киркегор. — Б.р. ↑

[5] Стивън Кинг използва думата *eager*, с която мотоциклетистите наричат всеки зад волана на превозно средство на четири колела — шофьор, впримчен в клетката си (*sage*). — Б.р. ↑

[6] Препратка към песента „Сбогом, жесток свят“, изпълнявана от Джеймс Дарън (род. 1936 — телевизионен и филмов актьор, режисьор и певец), първият куплет на която гласи: „О, сбогом, жесток свят, аз ще постъпя в цирка; ще съм клоун с разбито сърце и с изрисувано лице, с усмивка лицемерна, защото една празноглава жена света ми преобърна.“ — Б.р. ↑

[7] *The Dooms of Love* — стихотворение от Едуард Естлин Къмингс — авангарден американски поет, художник, есеист и драматург, автор на повече от 900 стихотворения, два романа и много рисунки и скици; известен е с ексцентричния начин, по който изписва името си — е. е. къмингс. — Б.р. ↑

[8] Конете от стомана наричат мотоциклетите — съвременна версия на конете, яздени от каубоите в Дивия запад. В песента на Бон

Джоуви „Търси се: жив или мъртъв“ се казва: „Аз съм каубой, яздя кон от стомана...“ — Б.р. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.